

Haar vele leugens

Lisa Regan bij Boekerij:

*Nu ben je van mij
De vrouw zonder naam
Haar moeders geheim
Haar laatste leugen
Diep onder de grond
Haar stille hoop
Haar koude hart
Niet mijn zusje
Het meisje in het water
Je laatste adem
Lieve kleine meid
Haar stille gebed
Haar vele leugens*

Lisa Regan

Haar vele leugens

Deel 13 van de *Josie Quinn*-serie

Vertaald door Martijn van Opbergen

ISBN 978-90-492-0996-4

ISBN 978-94-023-2871-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Drowning Girls*

Productie Nederlandstalige editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Martijn van Opbergen

Omslagbeeld: DPS Design & Prepress Studio

Omslagontwerp: © Trevillion Images

© Lisa Regan, 2021

First published in the English language in 2021 by Storyfire Ltd,
trading as Bookouture.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor Christine Brock, de lijm die ons bij elkaar hield toen
onze hele wereld aan flarden werd gescheurd.*

1

De ijskoude lucht prikt als duizenden kleine naaldjes in haar wangen. Droge bladeren en takjes kraken onder haar voeten. Een paar keer glibbert ze weg op een plek waar de sneeuw is blijven liggen. De hand ligt zwaar op haar schouder en voert haar door de duisternis. Ze voelt de loop van het pistool tegen haar achterhoofd en haar hoofdhuid schrijnt nog steeds van het trekken aan haar haar, zo hard dat het bijna eruit werd getrokken. De rest van haar lichaam is verdoofd door de kou. Had ze haar jas maar aan.

‘Ik heb het zo koud,’ zegt ze. Het klonk huileriger dan ze wilde.

‘Mond dicht,’ zegt hij terwijl hij zijn greep op haar schouder verstevigt. Het koude metaal van het pistool bijt op haar huid.

‘Alsjeblieft,’ zegt ze. ‘Geef me dan ten minste een jas of zo.’

‘Waar jij naartoe gaat, heb je geen jas nodig,’ zegt hij bruusk.

Tja, waar gaat ze naartoe? Een geïmproviseerd graf in het bos? De gedachte – of nee: de gruwelijke realiteit – dat ze op weg is naar haar dood, doet haar huiveren. Haar tanden beginnen te klapperen, maar is het van de kou of van de paniek, die in haar groeit bij elke stap? Ze weet het niet. Hoe weet hij eigenlijk de weg? Het is aardedonker. Alleen de maan is een vage vlek achter de wolken.

‘Je hóéft dit niet te doen, dat begrijp je toch wel?’ zegt ze. Ditmaal doet ze geen poging om de smekende toon te verbergen.

‘Je hebt je keuze gemaakt,’ gromt hij.

‘Maar ik... Toe nou,’ stamelt ze.

‘Mond dicht.’

Totaal onverwachts geeft hij haar een duw. Ze verliest haar evenwicht en strekt haar handen uit om haar val te breken. Met haar linkerhand komt ze op een scherpe steen terecht. Weer grijpt hij haar bij haar haren en trekt haar omhoog. Het pistool wordt tegen haar slaap gezet met de loop diep in haar huid gedrukt.

‘En nu,’ klinkt de schorre stem, ‘ga je me geven wat ik wil.’

Vanachter het deurtje klonk nog wat dapper geknetter, maar door het glas was al te zien dat er binnen in de magnetron een dichte, zwarte rookwolk ontstond. Je hoefde geen culinair genie te zijn om te weten dat dat weinig goeds beloofde. En inderdaad bereikte twee tellen later de geur van verbrande popcorn Josies neusgaten. Betrapt keek ze om zich heen en spitste ze haar oren om te luisteren of het gezelschap van vrienden en familie in de woonkamer de rook al opgemerkt had. Het leek erop van niet, maar dat was natuurlijk maar een kwestie van tijd.

Josies bostonterriër Trout piepte zacht, rende rondjes om haar heen en keek haar met zijn expressieve bruine ogen bezorgd aan. Ze uitte een binnensmondse verwensing en trok het deurtje van de magnetron open. Prompt ontsnapte er een vette, zwarte, in de ogen prikkende walm. Luidkeels vloekend maaide ze nu met haar handen door de lucht, in een poging de rook de keuken uit te krijgen voor de rookmelder afging. De resten van de zak popcorn lagen als een triest, verkoold hoopje op de zwartgeblakerde bodem van de magnetron. Uiteraard begon de rookmelder toch te piepen, en precies op dat moment hoorde ze achter zich de stem van haar vriendin Misty Derossi.

‘Staat er iets in brand?’

Josie kromp in elkaar. Pas toen ze moest hoesten en om zich heen keek, besepte ze dat de rook dikker was dan ze had gedacht. Het gekrijs van de brandmelder deed pijn aan haar oren. Trout blafte minstens net zo oorverdovend mee en ging voor Josie staan, alsof hij haar wilde beschermen. Misty stond in de deuropening, met haar handen in haar zij en met samengeknepen ogen. Tranen liepen over haar wangen. Josie kon haar nauwelijks horen boven het lawaai uit, maar de bewegingen van haar mond waren overduidelijk: ‘Zelfs pópcorn? Serieus, Josie?’

Misty schudde haar hoofd, doorkruiste in drie stappen de keuken, trok een

lade open en haalde er twee grote pannenlappen uit. Eentje gooide ze naar Josie, die er meteen mee in het rond begon te zwaaien. Wapperend met de andere smeet Misty de achterdeur open en trok vervolgens een stoel tot onder de rookmelder. Josie probeerde uit alle macht om de donkere wolken met haar eigen pannenlap de decembernacht in te drijven. In totale verwarring en nog steeds blaffend rende Trout heen en weer tussen Josie en de buitendeur. Wat moest hij doen? Bij Josie blijven en haar verdedigen tegen de rookmelder, of de tuin ingaan om zijn behoefte te doen in de struiken? Intussen klom Misty op de stoel, opende in één vlugge beweging de rookmelder en haalde de batterij eruit.

Een verlossende stilte daalde neer.

Josie bleef de rook naar buiten wapperen, de duisternis in. Trout was eindelijk tot rust gekomen, maar hield haar nog wel in de gaten. In de deuropening van de keuken stond Harris, Misty's zoontje van zes. Hij nam het schouwspel in zich op en schudde langzaam zijn hoofd.

'Ik kon er niks aan...' probeerde Josie nog, maar hij had zich alweer omgedraaid. Zijn voeten tikten op de hardhouten vloer van de hal toen hij terug naar de woonkamer rende. 'Tante Shannon!' hoorde ze hem roepen. 'Tante Trinity! Oom Christian! Oom Pat! Tante Brenna! Tante JoJo heeft de keuken weer in brand gestoken!'

Josie fronste haar wenkbrauwen. 'Kun je hem niet een keer het verschil uitleggen tussen een ongelukje en brandstichting?'

Misty deed alsof ze nadacht. 'Uhhh... Nee, sorry. Nou ja, ik kán het misschien wel, maar ik denk niet dat ik het wil.'

Woedend smeet Josie de pannenlap naar Misty's hoofd, maar die ving hem lachend op.

Josie trok de buitendeur weer dicht en mompelde: 'Het huis zit vol mensen en dan willen jullie dat ik popcorn maak? Beseffen jullie wel aan wie je het vraagt?'

'Goed punt,' vond Misty, terwijl ze de tranen van het lachen uit haar ooghoeken veegde. Met behulp van de pannenlappen peuterde ze de verkoolde popcorn uit de magnetron en gooide het weg. 'Ga jij maar terug,' zei ze tegen Josie. 'Ik maak wel nieuwe.'

Opgelucht ging Josie de keuken uit, op de voet gevolgd door Trout. Maar in de deuropening draaide ze zich nog één keer om. 'Ik had echt heel goed de aanwijzingen op de verpakking gelezen,' zei ze, hopend op een beetje begrip.

Haar vriendin gaf haar een knipoog. 'Ik weet het,' was het enige wat ze zei. Wat kon ze ook zeggen? Josie was notoir incompetent in de keuken. Geen taak zo simpel of ze vond wel een manier om hem te verprutsen, zelfs als ze de aanwijzingen tot op de letter volgde. Als rechercheur in het stadje Denton in Centraal-Pennsylvania was Josie al talloze meedogenloze, geraffineerde moordenaars te slim af geweest, maar popcorn maken was een brug te ver.

Josie haalde haar schouders op en verliet de keuken. In de hal bleef ze even staan en gluurde onopgemerkt de woonkamer in. De fonkelende lampjes in de kleine kerstboom die zij en Noah hadden neergezet, eigenlijk vooral vanwege Harris, wierpen een feestelijk licht op haar gasten, die gezellig in de zithoek naar de grote televisie zaten te kijken: haar ouders Shannon en Christian Payne, haar broer Patrick en zijn vriendin Brenna, en Josies tweelingzus Trinity. Josie voelde een golf van emoties in zich opwellen, een mengeling van verdriet en dankbaarheid. Toen zij en Trinity nog maar drie weken oud waren, had een gewetenloze maniak hun ouderlijk huis in brand gestoken en Josie ontvoerd. Dertig jaar lang dachten de Paynes dat hun baby bij de brand was omgekomen. In werkelijkheid bracht ze haar kindertijd door bij haar ontvoerder, die haar afgrijselijk mishandelde en haar uiteindelijk aan haar lot overliet. Gelukkig ontfermde haar oma Lisette Matson zich als een reddende engel over haar. Jarenlang wisten Lisette en zij niet beter dan dat ze familie van elkaar waren, tot Josie een paar jaar geleden ontdekte dat ze de dood gewaande dochter van Shannon en Christian Payne was. Maar echte familie of niet, Lisette was en bleef Josies steun en toeverlaat, het lichtpunt in haar leven. Haar belangrijkste bron van liefde en houvast in een wereld die het op alle mogelijke manieren op haar voorzien had.

En toch was Lisette er vanavond niet bij. Ze zou er nooit meer bij zijn. Acht maanden eerder was ze vermoord, vlak voor Josies ogen. Achter in Josies keel begon iets te kriebelen, wat meestal wees op tranen. Maar daar was het nu niet het juiste moment voor. Op een avond als deze miste ze Noah, haar echtge-

noot. Maar ook hij werkte bij de politie van Denton, als inspecteur, en hun roosters sloten maar zelden op elkaar aan.

Harris zat in het midden van de bank, tussen Shannon en Trinity in, en keek aandachtig naar de televisie. Er was een aankondiging te zien van een item dat morgenochtend op het landelijke nieuws uitgezonden zou worden. Harris wees naar de oudere man op het scherm die vertelde hoe het geloof zijn leven veranderd had. 'Kijk,' zei hij. 'Dat is die God-meneer.'

Trinity moest lachen. 'God-meneer?'

'Thatcher Toland,' lichtte Shannon toe. 'Die gast die net buiten het centrum zo'n megakerk aan het bouwen is.'

'Hij heeft het oude ijshockeystadion gekocht,' wist Christian. 'Je weet wel, waar de junioren van de Philadelphia Flyers speelden voor ze naar hun huidige stadion gingen. Het heeft jaren leeggestaan. Blijkbaar is Toland het aan het ombouwen tot kerk.'

'In elk geval is het al ik weet niet hoelang een chaos in East Denton door al dat bouwverkeer,' momperde Patrick. 'Het schijnt dat ze op kerstavond opengaan. Nou, ik hoop het maar. Dan heb ik er geen last meer van als ik na de vakantie terugga naar de campus.'

'Hij heeft ook net een boek uitgebracht,' zei Shannon. 'De buurvrouw raakt er niet over uitgepraat. Volgens mij verwacht ze dat wij ook naar die kerk gaan als hij straks af is.'

'Die God-meneer is echt vet vaak op tv,' zei Harris, terwijl hij met zijn ogen rolde en de woorden 'echt vet vaak' vol theatrale verveling uitsprak.

'Ik weet wel wie Toland is, hoor, mam,' zei Trinity met een lachje om Harris' capriolen. 'Waarschijnlijk zou ik hem geïnterviewd hebben als ik het ontbijtnieuws nog presenteerde.'

'Hoe laat begint je nieuwe programma?' vroeg Harris.

Trinity keek op haar telefoon. 'Nog vijf minuten. Maar Harris, het is een programma voor grote mensen. Mag je hier wel naar kijken van je moeder?'

'Jij zit er toch in?' zei hij. 'En ik ken jou.'

Trinity moest lachen. 'Ja, ik zit erin. Maar het gaat over best wel volwassen dingen.'

‘Maar het is jouw programma, dus dan kun jij toch zeggen of ik mag kijken of niet?’

‘Nee,’ zei Trinity geduldig. ‘Zo werkt dat niet. Alleen je moeder kan toestemming geven.’

Hij sprong van de bank. ‘Ik ga het meteen vragen!’ Hij wilde naar de keuken rennen, maar botste bijna tegen Josie op, die nog in de hal stond. Trout begon opgetogen te kwispelen toen hij zijn maatje Harris in het oog kreeg. ‘Tante JoJo,’ zei Harris, ‘als oma Lisette in de hemel is, hoe kan ze dan naar het nieuwe programma van tante Trinity kijken? Zullen we haar vaas op tafel zetten?’

Josie verstarde. De gesprekken in de woonkamer vielen stil, waardoor de paar overblijvende geluiden extra hard klonken. Het gescharrel van Misty in de keuken. Het gezoem van de magnetron. Het gekwetter van de televisie. Het onzekere gepiep van Trout.

Shannon stond op. ‘Wat slim van je, Harris! Ik weet zeker dat tante JoJo het ook een goed idee vindt. Toch, JoJo?’

Josie ontweek de dwingende blik van haar moeder en keek alleen maar naar de zachte zilveren glans van de urn in de boekenkast aan de andere kant van de kamer. Ze voelde dat Trinity naast haar kwam staan en haar hand op haar onderarm legde. ‘Josie,’ fluisterde ze. ‘Gaat het?’

Josie trok haar blik los van Lisettes urn en keek naar Harris’ hoopvolle gezicht. Niet voor het eerst raakte het haar hoe zo’n kind naar de wereld keek. Een van de afschuwelijkste aspecten van dit rouwproces, vond Josie, was de angst dat haar oma op een dag niets meer zou zijn dan een verzameling herinneringen. Een fotoalbum dat je op zolder wegstopte en zelden meer opensloeg. In al zijn onschuld hield Harris haar herinnering juist levend. In gedachten zag Josie haar ondeugende glimlach weer, hoorde ze haar grinniken, hoorde ze haar stem luid en duidelijk: ‘Heeft Trinity een nieuw programma? Natúúrlijk wil ik dat zien!’

Voor Josie het zelf beseftte, liep ze naar de boekenkast en pakte de urn eruit. Ze werd getroffen door het besef dat dit alles was wat er nog over was van haar levendige, temperamentvolle oma: een glanzende urn met wat as. Vele, vele

uren had ze besteed aan dit soort gepieker. De afgelopen acht maanden waren de zwaarste van haar hele leven geweest. Maar nu draaide ze zich om en glimlachte naar Harris. ‘Oma Lisette zou dit een heel goed idee gevonden hebben.’

Christian en Patrick maakten wat ruimte op de salontafel en Josie zette de urn voorzichtig neer. Het flikkerende licht van het tv-scherf en de lampjes in de boom weerkaatsten op het glanzende oppervlak. Misty verscheen met in elke hand een schaal perfect gepofte popcorn. ‘Net op tijd,’ zei Shannon.

‘Mama, mag ik met de grote mensen naar het programma van tante Trinity kijken?’ vroeg Harris.

‘Natuurlijk, schat,’ zei Misty. Ze keek naar Josie en fluisterde: ‘Binnen tien minuten is hij onder zeil, wedden?’

Iedereen verdrong zich nu rond de tv. Josie vond nog een plekje op de bank, naast Trinity, en nam Harris op schoot. Ze voelde hoe het kinderlijfe ontspande zodra hij met zijn achterhoofd tegen haar borst leunde. Misty had gelijk: hij kon elk moment in slaap vallen. Shannon en Christian zaten aan weerszijden van hun dochters, terwijl Patrick en zijn vriendin de loveseat in beslag namen. Misty ging op de grond zitten met Trout naast zich, die gefascineerd elk stukje popcorn volgde dat van de schaal naar haar mond ging. ‘Zeg Trinity,’ vroeg Misty. ‘Zou je dit niet liever kijken tijdens een of andere galapremière in New York City? Dat je in een prachtige avondjurk over de rode loper schrijdt met Drake aan je arm, terwijl de paparazzi zich om jullie heen verdringen?’

Trinity lachte. ‘Nou ja, Drake moest natuurlijk werken. Een belangrijke zaak. Alsof ze ooit géén belangrijke zaken hebben bij de FBI. Maar voor dit soort programma’s organiseert mijn omroep sowieso geen openbare premières. En trouwens, dit is nog maar de pilot. Als het aanslaat, worden de eerste twee echte afleveringen uitgezonden na de Super Bowl.’

Shannon klapte opgewonden in haar handen. ‘Wat spannend allemaal!’

Het werd muisstil in de woonkamer toen de begintune klonk. De tekst ‘Unsolved Crimes with Trinity Payne’ flitste over het scherm, met daarachter een spetterende slideshow van stockfoto’s van misdaadlocaties. Toen verscheen Trinity naast een groot beeldscherm, elegant gekleed in een nauwslui-

tend rood mantelpakje dat perfect bij haar volle rode lippen en lange, glanzend zwarte haar paste. Haar kaarsrechte houding en de klassieke presentatorpose (waarbij ze haar ene hand omvatte met de vingertoppen van de andere) straalden ernst en professionaliteit uit.

‘Goedenavond,’ zei de tv-Trinity, ‘en welkom bij *Unsolved Crimes*. Mijn naam is Trinity Payne. Vandaag gaat het over de zaak van de Rose Glen Three...’

De hele uitzending lang zei vrijwel niemand iets in de kamer. Iedereen volgde geboeid de onopgeloste misdaad van deze week. Trinity en haar team van producenten, redacteurs en scenaristen hadden een intrigerende cold case uitgekozen en er een uitstekende reportage over gemaakt, waarin vooral opviel hoeveel verschillende theorieën de politie en de nabestaanden erop nahielden over de dader. Toen de aftiteling verscheen, buitelde iedereen over elkaar heen om Trinity te complimenteren. Josie verschoof Harris’ slapende lijf een beetje, want haar bovenbeen sliep. ‘Dat was echt goed, Trin!’

‘Stel, er komen naar aanleiding hiervan tips binnen, komen jullie daar dan later nog op terug?’ wilde Patrick weten.

Net toen Trinity wilde antwoorden, werd op de voordeur gebonsd. Misty sprong op. ‘Ik ga wel.’

Even later kwam ze terug en tilde Harris van Josies schoot. ‘Het is Mettner,’ zei ze. ‘Hij wil je spreken.’

Josie stond op en trok haar t-shirt goed. Het plakte een beetje aan haar lijf waar Harris tegen haar aan had gelegen. ‘Je hebt hem toch wel binnen gevraagd?’

Terwijl iedereen verder praatte over het programma, legde Misty haar zoon op de bank en trok een deken over hem heen. Trout sprong er meteen bij en krulde zich op naast zijn kleine grote vriend. ‘Dat wilde hij niet.’

Josie liep naar de hal. De voordeur stond op een kier en op de stoep stond rechercheur Finn Mettner. Josie wist dat hij ook vrij was die avond, dus was ze niet verbaasd om hem casual gekleed te zien, in een spijkerbroek en een versleten sweatshirt van de Phillies. Zijn bruine haar zat in de war en toen ze dichterbij kwam, zag ze dat zijn bruine ogen groot waren van bezorgdheid.

Er was iets goed mis.

‘Josie,’ zei hij, terwijl zijn adem wolkjes maakte in de koude lucht. ‘Ik heb je hulp nodig.’

Finn Mettner werkte nog niet zo lang als Josie en Noah bij de politie van Denton. Hij was begonnen als agent en later gepromoveerd tot rechercheur. Hij had minder ervaring dan de rest van het team, maar dat nam niet weg dat hij regelmatig een waardevolle bijdrage leverde aan de oplossing van een raadselachtige zaak. ‘Hé, Mett,’ zei Josie. ‘Kom erin.’

Hij bleef staan met zijn handen in zijn zakken. ‘Liever niet. Ik kom alleen maar... Je moet me helpen. Ik hoopte eigenlijk dat je even mee zou willen komen.’

Een knagend gevoel van onbehagen begon te groeien in Josies lijf. Ze deed een stap naar buiten en sloeg haar armen om haar middel tegen de kou. ‘Wat is er aan de hand, Mett?’

Hij deed een stap achteruit. ‘Het gaat om Amber,’ zei hij.

Amber Watts was de persvoorlichter van de politie van Denton. Zij en Mett hadden al ruim een jaar iets met elkaar, maar verder wist Josie er het fijne niet van.

Het onbehaaglijke gevoel werd sterker. Ze bekeek hem van top tot teen, op zoek naar tekenen dat hij gevochten had of hier niet uit vrije wil was gekomen. En meteen voelde ze zich daar weer schuldig om, want al kende ze Mettner niet bijzonder goed, hij leek haar absoluut geen type dat gewelddadig kon worden of zich in de nesten zou werken. Toch zat er iets niet goed, dat voelde ze. ‘Mett,’ zei ze. ‘Waar is Amber? Is ze in orde?’

‘Dat is het probleem juist: ik heb geen idee. Ik weet niet waar ze is. Het is een beetje een vreemde situatie... Ik... ik ging naar haar huis en toen... Luister, zou je alsjeblieft even mee willen komen?’

Josie negeerde de vraag en zei: ‘Je ging naar haar huis en toen?’

Hij keek over zijn schouder. Josie volgde zijn blik, maar in het matte schijnsel van de straatlantaarns was niets anders te zien dan de auto’s van haar gasten,

die op de oprit en langs de straat geparkeerd stonden. Verder was het een volkomen rustige avond. ‘Ze was niet thuis,’ zei hij. ‘Ik heb geen idee waar ze is. Haar huis... Het was gewoon heel vreemd.’

Even vroeg ze zich af of hij in shock was. ‘Hoe bedoel je, vreemd? Mett, als je denkt dat er iets met Amber is, zeg het dan.’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde hij. ‘Kun je niet gewoon even meekomen?’

Josie wierp een blik achterom, waar iedereen nog druk was met de nabespreking van Trinity’s nieuwe programma. Haar familie bleef de hele week, dus ze kon heus wel even een uurtje met Mettner mee. ‘Goed dan. Maar ik bel eerst Gretchen en Noah. Ze hebben dienst vanavond, dus als er echt iets aan de hand is, dan moeten ze –’

‘Nee,’ onderbrak Mettner haar. ‘Niet doen. Alsjeblieft. Nog niet. Ik bedoel, het is helemaal nog niet zeker of er sprake is van een misdrijf. Ik wil alleen maar dat iemand even met me meekijkt en me helpt inschatten of ik me zorgen moet maken of niet.’

‘Ik ben het niet met je eens, maar goed,’ zei Josie. ‘Wanneer heb je Amber voor het laatst gezien of gesproken?’

‘Twee dagen geleden,’ antwoordde Mettner.

‘Heb je haar al geprobeerd te bellen?’

‘Haar telefoon ligt thuis. En dat niet alleen. Haar tas ligt nog binnen, haar identiteitsbewijs, alles. Zelfs haar jas hangt er nog. Alle lichten waren aan in huis. Haar auto staat op zijn plek. Ik snap dat je me nu allemaal politievragen wilt stellen, maar die heb ik mezelf al gesteld. Alles is er, behalve Amber zelf.’

‘Is ze niet een stukje gaan wandelen of hardlopen of zo?’ opperde Josie.

‘Ik heb in haar telefoon gekeken. Er zijn wat gemiste oproepen en berichtjes van mij van de afgelopen twee dagen, maar dat is alles. Gisteren werkte ze niet en...’

‘En vandaag is ze niet komen opdagen op werk,’ vulde Josie aan. ‘Ik had het al van Noah gehoord. Hij heeft me gebeld. De commissaris was boos dat ze zich niet had afgemeld. Geen belletje, geen mailtje, niets. Mett, ik denk echt dat we Noah erbij moeten betrekken. En Gretchen.’

‘Nog even wachten,’ zei hij. ‘Wat als ik me aanstel? Ik wil er geen officiële

zaak van maken als het niet nodig is. Ik wil niet dat Amber denkt dat ik niet goed bij mijn hoofd ben, oké? Dat ik een stalker ben of zo. Ik wil gewoon dat jij ook even een kijkje neemt en me vertelt wat je vindt.'

Josie zuchtte. 'Oké. Wacht hier. Ik kom er zo aan.'

Josie verontschuldigde zich tegenover haar gasten, verzon een smoes dat Mett haar hulp nodig had bij iets voor werk, kleepte zich snel om en verliet de geïmproviseerde 'galapremière'. 'Ik rij met je mee,' zei ze tegen Mettner. 'Mijn auto staat ingebouwd.'

Het was een frisse avond, dus stond de verwarming in Mettners Jeep Grand Cherokee behoorlijk hoog. Desondanks wreef Josie in haar gehandschoende handen en hield ze zo dicht mogelijk bij de ventilatieopeningen. Over een paar dagen was het Kerstmis en veel huizen in Denton waren uitbundig versierd. Op elk andere avond zou ze waarschijnlijk genieten van al die fonkelende lampjes, maar vanavond straalde Mettner een nerveuze energie uit die haar helemaal niet beviel.

Mettner verliet de wijk waar Josie woonde, manoeuvreerde handig door de straten in het centrum en zette koers naar Northeast Denton. De stad was prachtig gelegen in het heuvellandschap van Centraal-Pennsylvania en had een oppervlakte van zo'n 65 vierkante kilometer. Het centrum lag in een vallei aan een zijtak van de rivier de Susquehanna, maar de buitenwijken kronkelden zich als de poten van een spin in alle richtingen tot diep in de heuvels.

'Dit is haar straat,' zei Mettner terwijl hij een brede laan insloeg met aan weerszijden vrijstaande, gelijkvloerse huizen. De huizen waren overwegend van rode baksteen en stonden op ruime percelen. Josie wist dat dit deel van Denton ouder was dan de meeste andere wijken en dat er relatief weinig criminaliteit voorkwam. Er stonden hier voornamelijk huurwoningen, bewoond door jonge professionals zonder kinderen die meer ruimte en privacy zochten dan ze in een appartement in het centrum konden vinden. Er waren maar twee huizen met kerstverlichting, merkte Josie op. Mettner parkeerde achter een lichtblauwe sedan, de Toyota van Amber, zag Josie, die voor een klein huis stond waarvan de ramen helder verlicht waren. Voor het huis lag een gazon, waar een betonnen pad dwars doorheen liep. Mettner stapte uit en liep met een

zaklamp in zijn hand het pad op. Josie hoefde alleen maar de deinende lichtbundel te volgen. Een trapje van één trede leidde naar de voordeur, waarboven een kleine rode luifel hing. Links van de deur hing een buitenlamp die niet aan was en rechts ervan een kleine beveiligingscamera. Josie zag meteen dat het een vrij goedkope camera was, die op batterijen werkte in plaats van netstroom, en die zijn beelden draadloos doorstuurde. Er brandde geen lampje op de camera om aan te geven dat hij werkte.

‘De batterijen zitten er niet in,’ verklaarde Mett.

Josie bracht haar gezicht bij de camera om hem van dichtbij te bekijken. Het rechthoekige apparaatje zat keurig in zijn houder. Het ongemakkelijke gevoel dat ze thuis had gevoeld, kwam weer terug. ‘Hoe weet je dat?’

‘Ik heb het gecheckt,’ zei hij. ‘Amber heeft een app op haar telefoon waarmee je de beelden kunt bekijken die de camera heeft opgenomen. Nadat ze vrijdag bij mij geweest was, is ze volgens de opnames gewoon thuisgekomen. Maar gisteravond, zondag dus, lijkt het of iemand van de zijkant, buiten beeld dus, de camera uit de houder haalt. Een paar tellen later gaat het beeld op zwart en meldt de app dat de batterijen leeg zijn. Maar zoals gezegd zitten er helemaal geen batterijen meer in. Iemand heeft ze eruit gehaald.’

‘Zou Amber dat zelf gedaan kunnen hebben?’ vroeg Josie.

‘In principe wel, maar waarom zou ze de batterijen uit haar eigen camera halen? Dat slaat toch nergens op?’

Hij maakte de stormdeur open en legde zijn hand op de zware knop van de voordeur. ‘Mettner,’ zei Josie. ‘Heb je toestemming om dit huis binnen te gaan?’

Hij verstijfde. ‘Ik, uh, ja, ze laat de deur soms van het slot.’

‘Maar je zei dat ze niet thuis is. Is deze deur op slot of niet?’

Hij zweeg.

Josie zuchtte. ‘Mettner, hoe ben je binnengekomen?’

Hij liet de deurknop los en draaide zich weer naar haar om. In het licht van de zaklamp kon ze de angst in zijn donkere ogen zien. ‘Ik was bang dat er iets ergs was gebeurd.’

Josie zette een hand in haar zij. ‘Hoe ben je hier binnengekomen, Mett?’

Hij richtte de zaklamp op zijn voeten. ‘Door de achterdeur.’

‘Je hebt ingebroken.’

‘Nee,’ zei hij. ‘Echt niet. Ik heb alleen maar –’

‘Jezus, Mett, je werkt bij de politie. Moest ik dáárom mee? Omdat je hoopte dat ik je ga dekken voor inbraak?’

‘Ik heb maar één ruitje gebroken. Zodat ik de deur open kon maken. Ik heb alles keurig opgeruimd en een stuk karton voor het gat gezet,’ hield hij vol. ‘Luister, ik was bang dat er iets was gebeurd. Dat ze gewond was, of dood, weet ik veel. Verdomme, Josie, het is al maandagavond en niemand heeft in geen dagen iets van haar gehoord!’

‘Je bedoelt dat jij niets van haar hebt gehoord.’

‘Ze is niet op haar werk verschenen en ze heeft niet gebeld. Zo raar is het toch niet dat ik bang was dat ze zwaargewond of dood in huis lag?’

‘Maar dat was niet zo en dus had je je niet zomaar toegang mogen verschaffen tot een privéwoning. Je had mij ook niet mogen vragen om met je mee te komen, tenzij je een vermoeden had dat er sprake was van een misdrijf. Maar als je dat serieus vermoedde, had je Noah of Gretchen moeten bellen, want die hebben dienst. In godsnaam, Mett, wat is er aan de hand?’

Ze griste de zaklamp uit zijn hand en richtte hem omhoog, zodat ze elkaars gezichten konden zien. Zijn kaken waren stevig op elkaar geklemd. Toen hij geen antwoord gaf, draaide ze zich om en zei: ‘Ik ga terug naar de auto.’

Ze hoorde zijn zware voetstappen achter zich terwijl ze terugliep naar de Jeep. In het matte licht van de straatlantaarn deed ze de zaklamp uit en keek hem afwachterend aan.

‘We hebben ruzie gehad, oké?’ zei hij eindelijk. ‘Vrijdag. Ze is boos vertrokken. In de dagen daarna heb ik een paar keer contact gezocht, maar ze reageerde niet. En dan verschijnt ze ook nog eens niet op werk. Dan is het toch niet gek dat ik me zorgen maak?’

‘Maar –’ begon Josie.

Hij hief zijn handen verontschuldigend op. ‘Ik wilde Noah of Gretchen niet bellen, want ik snap best hoe raar dit lijkt: we krijgen ruzie. Zij verdwijnt. Ik breek in bij haar thuis.’

‘Ja,’ beaamde Josie. ‘Dat maakt wel een ietwat dubieuze indruk.’

‘Ik zweer je dat ik haar niets heb aangedaan. Ik weet echt niet waar ze is of wat er met haar is gebeurd. Ik maak me gewoon zorgen.’

‘Als je je zorgen maakt, bel je de politie, zoals elk normaal mens zou doen, en dan vraag je of ze een huisbezoek willen afleggen.’

‘Dat is toch precies wat ik gedaan heb, een huisbezoek?’

‘Ja, maar je hebt ervoor moeten inbreken! Wat is er écht aan de hand, Mett? Denk goed na voor je antwoord geeft, want het ziet er niet best voor je uit. Je kunt me maar beter alles vertellen.’

Hij haalde zijn hand door zijn haar. ‘Het leek me beter om haar even te laten afkoelen. Pas zondag heb ik weer een paar berichtjes gestuurd, maar daar heeft ze niet op geantwoord. Vandaag heb ik proberen te bellen en opnieuw iets gestuurd, maar nog steeds geen reactie. Ik heb het bureau gebeld, maar daar was ze ook niet. Toen ben ik hierheen gegaan. Ik heb aangeklopt en aangebeld. Niets. Het licht was aan. Haar auto stond op zijn plek. Ik ben om het huis heen gelopen en heb op de achterdeur geklopt. Door het achterraam zag ik haar telefoon, tas en sleutels op de keukentafel liggen en haar jas over de rugleuning van een stoel hangen. Ik heb ook alle andere ramen geprobeerd, maar er was niet veel te zien. De jaloezieën in de slaapkamer waren net niet helemaal dicht, dus kon ik met een beetje moeite zien dat de kamer leeg was en het bed onopgemaakt, maar meer ook niet. Ik ging weer naar de voorkant en pas toen zag ik haar voorruit.’

‘Van haar auto, bedoel je? Waarom heb je dat niet meteen gezegd?’ Zonder op antwoord te wachten liep Josie naar de weg en richtte de zaklamp op Ambers sedan. Josie verwachtte dat de ruit kapot zou zijn of zoiets, maar hij was volledig intact, hooguit bedekt met een flinterdun laagje ijs. Het duurde even voordat ze zich realiseerde dat er iets in het ijs was geschreven. Spookachtige letters, waarschijnlijk geschreven met een vingertop en duidelijk leesbaar in het licht van Mettners zaklamp.

Russell Haven 5A

‘Hier begrijp ik niets van,’ zei Josie.

‘Ik ook niet,’ zei Mettner. ‘Als het een naam is, heeft ze die in elk geval nooit genoemd. In de TLO-database komt ook niemand voor die zo heet, niet in Pennsylvania in elk geval. Misschien dat 5A het nummer van een appartement is of iets dergelijks, maar waarom schrijft iemand dat op haar voorruit? Ik heb geen idee hoe lang het er al staat. Maar goed, daarna heb ik nog een keer aangeklopt, zowel voor als achter. Niets. En toen ben ik dus naar binnen gegaan. Misschien was het niet verstandig, maar ik maakte me echt zorgen.’

‘Je weet dondersgoed dat dat niet het punt is,’ zei Josie. ‘Je bent haar huis binnengegaan zonder haar toestemming. Niets van wat je van buitenaf zag, wees erop dat er een misdrijf was gepleegd of dat ze acuut in gevaar was. Amber is een volwassen vrouw. Als ze van de aardbodem wil verdwijnen, dan mag dat.’

‘Maar Josie, dat zou ze nooit doen. Ze zou nooit zomaar alles en iedereen achter zich laten.’

‘Dat weet je helemaal niet,’ wierp Josie tegen. ‘Hoe goed ken je haar nou? Jullie hebben pas een jaar een relatie, misschien iets langer.’

‘Het klopt gewoon niet. Ze is verdwenen. In haar slaapkamer was het best rommelig, wat niet erg bij haar past, maar verder heeft het er alle schijn van dat ze is vertrokken. Alleen zonder haar telefoon, tas, jas, identiteitsbewijs of auto mee te nemen. Dat klopt toch niet? We waren plannen aan het maken voor een toekomst samen!’

Hoofdschuddend keek ze hem aan. Klaarblijkelijk had hij, ondanks het werk dat hij deed, één ding nog niet geleerd: dat zelfs de mensen van wie je het meest hield en die je het meest vertrouwde, tegen je konden liegen. Dat die mensen helemaal niet altijd waren wie ze beweerden te zijn. Josie had eerlijk gezegd geen idee wat voor iemand Amber was. Ze wist alleen dat ze goed was in haar werk. Efficiënt en loyaal. Mettner kende haar natuurlijk beter, maar misschien zei dat niet zoveel. Josie zelf had haar eerste man, Ray, gekend sinds ze negen was, en toch bleek ze hem uiteindelijk helemaal niet te kennen, maar er was nu geen tijd om dat allemaal uit te leggen. Trouwens, een les als deze

kon Mettner het beste zelf leren. Ooit. Misschien via Amber, misschien op een andere manier. Ze keek weer naar de letters op de voorruit en reconstrueerde in gedachten wat Mettner had verteld over wat hij de afgelopen twee dagen had gedaan.

‘Je denkt dat Russell Haven een persoon is,’ zei Josie. ‘En je was bang dat je voor schut stond als ze iets had met een andere man.’

Schuchter keek hij naar zijn voeten.

Josie zuchtte. ‘Jezus, Mett.’

‘Als ze een ander heeft, sta ik voor gek,’ gaf hij toe, ‘en dan kom ik nog over als een stalker ook.’

‘Maar als ze in de problemen zit, lijkt het of jij erbij betrokken bent. Verdomme, Mett. Ik bel Noah en Gretchen. En trouwens, Russell Haven is geen persoon.’

Hij keek op. Het wit van zijn ogen gloeide in het donker. ‘Nee? Waarom denk je dat?’

Josie gaf hem de zaklamp, deed haar handschoenen uit en haalde haar telefoon tevoorschijn. Haar vingers vlogen over het scherm terwijl ze een berichtje naar Noah en Gretchen typte. ‘Ik dacht dat je hier was opgegroeid,’ mompelde ze.

‘Dat is ook zo.’

‘Russell Haven was vroeger een dorp, of eigenlijk hooguit een kluitje huizen aan de rivier, ergens net buiten South Denton. Ongeveer vijftig jaar geleden werd alles weggevaagd door een overstroming. Het was een enorme tragedie. De meeste bewoners zijn verdronken en wie het overleefde, was alles kwijt. Na de ramp heeft het stadsbestuur er een stuwdam aangelegd.’

‘Wat? Hoe weet je dat allemaal?’

Josie stopte haar telefoon terug in haar zak en keek hem weer aan. ‘Ten eerste woon ik hier en ten tweede volg ik het regionale nieuws een beetje. Daarom weet ik ook dat de dam een jaar of drie geleden is omgebouwd tot waterkrachtcentrale.’

‘Shit. Maar waarom schrijft iemand de naam van een stuwdam op Ambers voorruit?’

‘Geen idee,’ zei Josie, ‘maar ik ben er vrij zeker van dat 5A geen appartement-nummer is. Het is een tijdstip. 5 AM. Vijf uur ’s ochtends.’

Mettner richtte zijn zaklamp weer op de ruit, waarbij hij zich vooral concentreerde op het cijfer en de letter. ‘Dus iemand wilde dat ze om vijf uur naar de plek kwam waar vroeger Russell Haven was,’ mompelde hij, bijna tegen zichzelf. ‘Shit.’

‘Vandaag of gisteren, als ik moet gokken,’ zei Josie. ‘Luister, Mett, er staat een cryptisch bericht op haar voorruit, de batterijen zijn uit haar beveiligingscamera gehaald, haar spullen liggen nog hier en alle lampen in huis branden. De meest logische stap op dit moment lijkt me dat we zelf naar de Russell Haven-dam gaan en kijken of we daar aanwijzingen vinden dat ze er in de afgelopen achteveertig uur is geweest. Ik zal Noah en Gretchen vragen of ze ook willen komen.’

‘Hoe zou ze daar gekomen zijn zonder auto?’ vroeg hij.

‘Geen idee,’ zei Josie. ‘Laten we eerst maar eens kijken of ze echt bij de dam geweest is, dan zien we daarna verder.’

‘En het huis dan?’

‘Daar mogen we niet in, dat weet je,’ zei Josie. Haar vingertoppen begonnen te bevroren. Snel trok ze haar handschoenen weer aan. ‘Ook als het een huurhuis is, en daar ga ik van uit, heeft Amber recht op privacy. No way dat de eigenaar ons toestemming geeft om naar binnen te gaan.’

‘We kunnen een huiszoekingsbevel regelen,’ stelde hij voor.

‘Vergeet het maar. Geen rechter gaat dat toewijzen. Er is geen enkele aanwijzing dat hier een misdrijf is gepleegd, op jouw inbraak na natuurlijk. Zolang Amber geen aangifte doet, en je moet maar hopen dat ze dat niet doet als we haar hebben gevonden, dan ontspring je de dans, maar ik moet dit wel aan de commissaris melden.’

‘Josie...’ smeekte Mettner.

‘Ben je naar mij toe gekomen omdat je dacht dat ik je wel zou dekken? Dacht je dat echt?’

‘Nee, ik... ik wilde alleen maar... Ik weet het niet. Luister, ik wil gewoon zeker weten dat Amber in orde is. Dat is alles. Ik dacht dat jij wel zou weten wat ik moest doen.’